

סה:

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

תוספות רי"ד

[illegible]

כ"א באותו מקום וכיון שיש
דפליגי איש דמדעתו הוא דמגן
דיחיד ורבים הלכה כרבים והו
ממקום אחר כשר פי' דשליחות
אלא שליחות הבעל: הבא לי גי
אלא הזמנה בעלמא עשתה. לך
מיד, פי' דשמן משעה שיצא
עד שיוגיע לאותו מקום. פי' דכ

גִּיטָא לא הוי עד דרפטי' אַמטא טחסי'א. וא"ת ואס' איני רוא' שיזא גט עד מתא מחסי'א גס כשיעור לתתא מחסי'א לא יזא גט דהא איני מקבל'א עד מיד הכעל והוי כמו עלי גט מעל גבי קרקע ואי מיירי כשהכעל עושה'א שלים להולכ'א עד מתא מחסי'א ושם הוי שלים לקבל'א וזא לא חזרה שליחות אכל הכעל וי"ל דמיירי דאי"ל וזי שלים להולכ'א עד דמיטת'א ההם וזי מטי'א ההם שוי שלים להולכ'א וקבל'א דלמחר'א ב'פ' שני (ונעל ד' מד.) אי"ל מבבל ועד מתא מחסי'א הוי הכל שלים לקבל'א והוי כלומר לאס' אי"ל גיט'א ולא מתגרסי'א עד עד לאחר יום. רבנ'א פתח ב"ר זמרי:

הוא והא רבנן. פי' נקוטנסם
לדרבנן נמי לא היו קפידא
אלא גבי אשה משום דהתם יומא
דחמילא ולא בדוכתא אחרתא
אלא גבי עירוב בשלל לא יצרכא ליה
והא דקמי אינו עירוב בשל חבירו
בגון דהייב ליה חבירה שעות לערב
בתמרים ידיה דהכא ודאי קפידא
הויא ונגרוגרות דחבירה ליה ליה
שעותא וקשורא דלא משמע כלל
דפליגי רב יוסף אסוגיא דלעיל דסבר
לדרבנן היו קפידא בעירוב שלו כמו
בשעה ולא נאזר ביה יוסף לחדש אלא
בשעה חבירו ועוד דל"ה א"ל והא
ככולי עמלמ דרבי אלעזר נמי מודה
בשל חבירו דהויא קפידא כמו בשל
המורה ר"א דהוי קפידא ולכן נראה
לנפסד דהוה היו קפידא אבל נאל
חבירו דשלו בשל שעות בכל מה
שיראה השלים יערב לו כיון דמערב
לו בפירותיו וא"ה השתא משמע
לדרבנן בשלו היו קפידא גם לרב יוסף
כדפירשטו וכן כפ' (הנהגה) (השלח)
(מסעי דף ע"ב.) דהא לי מן השלח
והביא לי דהלוסקמא שליט מעל
משום דלא עשה שליט שליטתו
דקפידא הוה ויתמה דבסוף המפקיד
(י"ב דף ע"ב:) גבי כשעות משמע דלא
היו קפידא משום דלא אמר לו מהאי
רמי ומהאי לא רמי ואין נראה
לומר דלחיל לרבי אלעזר דהכא
(הדילכתא) כותיה דקאי רשב"ג
בשעתיה כפ' גט פשוט (י"ב דף
ע"ב.) מלגל מיימי לה התם בהמפקיד
ונראה דהכא ודאי שאזכיר תמרים
וגרוגרות והזכיר חלון דלדוסקמא
לא היה מוזכר אם לא הוה מקפיד
אלא בהמפקיד דלחיל מרסייה היין
שעות שלו ומנה וסוף התם כפי ר"ח

דעסוואס וגם אין רגילן להקפיד כיון שהכל מין אחד הא לא
היו ליה לאסקוין אדעתיה שהא לאתחילי בשות דביתו של אהי:
מנא שדו ושא חבירו אבהא. כל צעי לשטיי אה דתמנא עירובו
עירוב סמוכין וזו איהו דתמנא אה עירובו עירוב ממוחקין
זה דאזי אפי' שוין ושוכין נמי ועוד דיתחיל ליה לשטיי הכל תד בנחא:

לשון פטורין היה לו להדגיש פטורו: רבי נתן דבנבלה ה
נתן דבנבלה: ודיק בין פטורו לפטורו. שמספרין פעמים בל
פטורין הוא שהדגיש וסיפר בלשון ארמי וכי אמר פטורו
ארעא דישאל הוא. וכל סיפורו לשון עברי לא דיק בין
ארמי הוא תרגום של שילוח: הוליוס מהו. מי אמר' לישנא דק
דלא כמי וכוילא מצינו אלא וילא היא מעלמה: עובד מהו.
בגט לא לישנא דגיתא הוא: הפטור מהו. לשון מותרת לכל אדם
חזא מהנ ציין עשו לו כדא לא אמר כלום: ברת' וילא
ויסר. ורמז פסדי טריל הוא: פרש: המפרש: ים: ויולא

על דעה בטלה שליוחזקו האלעזר מכשיר: "ר' אלעזר מ"ש רשא דלא סליגי ומ"ש סיפא דהו"ק פשידא אבל אשה דבין פערטת בין כרחמ מניחשט מראה קמיה וזוהלגה תב"ק יסודיתאר ר' אלעזר אויךמקרא שטעטט מ"ש דה"ש קט"ז: אין שמקום מלך והביא דא חלוקה בעל קבוצה דלא אשה ופשידא אנ"ג רחבא אין כלב שטאן וזוהלגה אויךמלך בחבורה דע שניע ע"ד ילד"פ. מ"ש פאשאר שיליך לקבלה מניחשט מניחשט בחבולתן אומקט מליון און בעלי ורצה לרשלו"ט אין חבולתן וזוהלגה י"ש אסורה אדא בחבורה דאסא בעללה תתנו לו והיא מניחשט בחבולתן. חקבלן י"ש שמקום מליון אוכלת בחבורה דאסא דקבעה על מקום פשידא און יקבלה מניחשט אחר דלא הו"ק שיליך אדא בחבורה

האומר פרק ששי גימין

רמ' בחסידא. וז"ל ואם אינה רוצה
 וסוף גם כשיגיע למחל מחסיד לא
 יד הבצל והיו כמו טלי גט מעל גבי
 שלים להולכה עד מחל מחסיד ואם

גִּימָא לֹא הוּי עַד דְּמִשִּׁית לְמַתָּא מַחְסִי:
וּרְבִי אֲלֵעָזָר אוֹסֵר מִיד: פְּשִׁיטָא דְהָא מִרְאָה
מְקוּם הִיא לֹא ^ולֹא צְרִיכָא דִּאמְרָה לִיה זִיל
לְמוֹרָה דִּאִיתִיה בְּמוֹרָה וְקָא אוֹל לְמַעְרַב מְהוּ
דְּתִימָא בְּמַעְרַב הָא לִיתִיה קמ"ל דִּילְמָא
בְּהָדִי דְקִאזִיל מִיגַם גֵּאִיס בִּיה וְיִהֵב לִיה
גִּימָא הָאוֹמֵר לְשִׁלּוּחֹה עֵרֵב לִי בְּתַמְרִים וְעֵירֵב
לִי בְּגִרְגּוֹרוֹת בְּגִרְגּוֹרוֹת וְעֵירֵב לִי בְּתַמְרִים
תְּנִי חֲדָא עֵירוּבוֹ עֵירוּב וְתִנְיָא אֵידֵךְ "אֵין"
עֵירוּבוֹ עֵירוּב "אִמֵּר רַבֵּה ל"ק הָא רַכְנָה א"ר
רַבִּי אֲלֵעָזָר הָא רַכְנָה דִּאֲמֵרִי קְפִידָא הָא רַבִּי
אֲלֵעָזָר דִּאֲמֵר ^ומִרְאָה מְקוּם הִיא לֹא וּרַב יוֹסֵף
אִמֵּר הָא וְהָא רַכְנָה כֹּאן בְּשִׁלּוֹ כֹּאן בְּשִׁל
חֲבִירוֹ א"ל אבִּי וְאַלָּה הָא דְתִנְיָא הָאוֹמֵר
לְשִׁלּוּחֹה עֵרֵב לִי בְּמַגְדָּל וְעֵירֵב לִי בְּשׁוּבֵךְ
בְּשׁוּבֵךְ וְעֵירֵב לִי בְּמַגְדָּל דְּתִנְיָא חֲדָא עֵירוּבוֹ
עֵירוּב וְתִנְיָא אֵידֵךְ "אֵין" עֵירוּבוֹ עֵירוּב הֵתָם
מֵאִי שְׁלֹ וְשִׁל חֲבִירוֹ אִיכָא הֵתָם גְּמִי אִיכָא
פִּירִי דְּמַגְדָּל וּפִירִי דְּשׁוּבֵךְ: **מִתְנִי'** "הָאוֹמֵר
כְּתוּב גַּם וְתִנּוּ לֹאשְׁתִּי כְּתוּב אִיגֵרָתָה
וְתִנּוּ לָהּ הִרִי אֱלוֹ יִכְתּוּב וְיִתְּנוּ פְטֻרָה פְּרִנְסוּה
עֵשׂוּ לָהּ כְּנִימוֹם עֵשׂוּ לָהּ כְּרָאוּי לֹא אִמֵּר
כְּלוּם: **גְּמ'** ת"ר "שְׁלַחוּה שְׁבֻקָּה תְּרֻכָּה הִרִי
אֱלוֹ יִכְתּוּב וְיִתְּנוּ פְטֻרָה פְּרִנְסוּה עֵשׂוּ לָהּ
כְּנִימוֹם עֵשׂוּ לָהּ כְּרָאוּי לֹא אִמֵּר כְּלוּם תִּנְיָא
^ורַבִּי נָתָן אוֹמֵר פְּטֻרָה דְּבִרְיוֹ קִיּוּמִין פִּיטְרוּה
לֹא אִמֵּר כְּלוּם ^ואִמֵּר רַבָּא רַבִּי נָתָן דְּכַבְּלָאָה
הוּא וְדִיִּיק בֵּין פִּיטְרוּה לְפְטֻרָה תִּנְיָא דִּידִין
^ודְּרַב א"י הוּא לֹא דִיִּיק וְאִיבְעִיָא לְהוּ הוֹצִיאָהוּ
מִהוּ עֻזְבוּה מִהוּ הִתִּירוּה מִהוּ הִנְיוּהוּ מִהוּ
הוֹעִילוּ לָהּ מִהוּ עֵשׂוּ לָהּ כְּדָה מִהוּ פְּשׁוּט
מִהוּ חֲדָא דְתִנְיָא "עֵשׂוּ לָהּ כְּדָה עֵשׂוּ לָהּ
כְּנִימוֹם עֵשׂוּ לָהּ כְּרָאוּי לֹא אִמֵּר כְּלוּם:
מִתְנִי' ^ובְּרַאשׁוֹנָה הִיוּ אוֹמְרִים הוֹצֵא בְּקוֹלֶךְ
וְאִמֵּר כְּתוּב גַּם לֹאשְׁתִּי הִרִי אֱלוֹ יִכְתּוּב וְיִתְּנוּ
חֲזוּרוֹ לֹמֵר ^ואֵף הַמִּפְרֵשׁ וְהוֹצֵא בְּשִׁירָא
רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁזוּרִי אוֹמֵר אֵף הַמְּסוּכִין:
גְּמ' גִּימָא יוֹצֵא בְּקוֹלֶךְ הוּה כִּי הוּה קָא
נִפִּיק אִמֵּר הֵב ^ואַרְבַּע מֵאָה זֹוִי לְרַבִּי
אֲבִינָא מִחֲמַרָּא דְּנִהָר פְּנִיא אִמֵּר רַבִּי יוֹרָא
דְּרָא

כרם
לא לחמרים כשות בביתו של זה"ש:
לא בעי לשנוי הא דתניא עירובי
דמיתא אין עירובי עירובי במרוחקין
ועוד דתנא ר"ה לשני הבל בחד גוונא:

דמי
שמעו מננים (שופטים ה)
רבי נפח בדבאלה הוא. שנה מבבל בראשית
שנאמר שם. שמאמרין פעמים בלשון ארמי ופעמים בלשון
בלשון ארמי וז' אמר סיפורו כיסר בלשון עברי ואמר
מורו לשון עברי לא לדיק בין פטורו בלשון סיפורו (א) ולא
הולאוהו מהו. מי אמר? לישראל דקרא נקט ויאלה מצינו (דברים
ויאלה הוא מעשה: עובד מהו. לשון אגרת שינוקין הוא
סיפור מהו. לשון מותרת לכל אדם הוא או לשון המרת גדים
לא אמר כלום: באתני? הולא בקולר. להירג למלכות: ואמר
לא פריש: המפרש. לים: והולא בשיירא. למדברות: המסוכן.

[illegible]

דאמיר רבי אלעזר לעיל אשה כיון דלאו
ה לא הוא קפידא אלא מחרהה מקום:
למימי אומר מיד אלא דאמירי לבעל
עבר: מו דסימא. אל תחסר מיד דהא
למערב לימיה לבעל דעמוס למחא
משכה ליה באורחיה בנאחא מן העיר:
מינס גייס ביה. פונע בן: ער ל
בפמרים. לטוף אלפים של תחום:
הא רבנן. דאמירי לעיל גבי דידה
א"ע: דלא דגדיה מלאו גבי דידה
לה אמר' כל מאי דאמיר אימי
לשלויה אי שני לאו פשוטה הוא
דאמירי אימי פשוטה הוא:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תנא דידן וכו' וכן פירושו דבבב' ענין לאו לגט כ"ו:

לעזי רש"י

קונדיייר [קונדיייר]. ציור.
צרכים.

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד (המשך)

עד שיגיע שליח לאחוז מקומו
ור' אליעזר אוסר ור' אליעזר
לעצמיהו דאמר מראה מקום
הוא לו ואם קבלו ה"ל במקום
הוא קבלו הלכך יש לחוש
שמה פגע בבעל וקבלו לה:
פתיג הרומח כחבוט בו אנתי
לשתי: תאמר חכמי מנתי
ותני לה ר"י אלו יכתבו ונתנו
... שכל אלו לשון גירושין
ותן הנה העולם לקרוא לה:
אנתי העלם שכתוב בו ואנתי
שביקים ופליג דאמר לישן בן
צדס פטורה ממצוה עשו לה
כנימוס עשו לה דאמר לוי
מנ כולו. מ"א ע"פ שכתוב
בגט דאם פטורין י"ל לשון
פתיג חוב דאז להקל מעליה
חובות שחיבתי. מפרסמה שיש
י"ל לשון מפרסמה של מין
שכל מהא. ע"פ כנימוס

ויתנו פטורה מנסוחה עשו לה
הרי אלו יכתבו ויתנו מ"ל לקמן
ליהרג ואמר כתבו מתוך שהוא
ידע לשונו ודוקא היוצא בקולו
ע"י חרקה והיוצא בשירה לילך
ויתנו ר' שמעון שזורי אומר אף
כס תנו רצה לומר אלא מחמת
כ"כ ר' שמעון שזורי במסוכן